

Arrest

nr. 106 203 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeense staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Hrazdan (Armenië) waar u ook woont. U bent de zoon van A(...) H(...) (O.V. (...)) en K(...) A(...) (O.V. (...)).

Uw ouders zijn geboren in Iran, maar hebben het Armeense staatsburgerschap en zijn van Armeense origine.

Na uw militaire dienst, in 2007, begint u een relatie met A(...) V(...) Zij is weliswaar familie van u, namelijk de dochter van uw tante langs moeders kant. U bent van mening dat u vanwege deze relatie niet in Armenië zal kunnen leven; uw familie, en ook de pastoor van een kerk in Yerevan, proberen u daartoe immers op andere gedachten te brengen.

Op 22 april 2009 vindt in Hrazdan een gevecht plaats tussen een aantal van uw vrienden (waaronder M. A., die op dat moment een opleiding aan de politieacademie volgt) en een andere groep jongeren,

omwille van een discussie over een sigaret op een bus. U bent niet bij de vechtpartij aanwezig, maar toch krijgt u een oproeping van de politie waarbij u zich 's anderendaags moet melden. Aangezien M. u had gebeld op de dag van de vechtpartij, gaat de politie ervan uit dat u er sowieso bij moet betrokken zijn. Een andere reden waarom u erbij betrokken wordt, is dat M. zich moet bewijzen om uiteindelijk bij de politie in dienst te kunnen treden; daarom had hij u erin geluisd. U wordt een week vastgehouden op het politiekantoor en eind april 2009 wordt er beslist dat u een maand in de gevangenis van Sovetashen in Yerevan moet. U gaat ervan uit dat dat komt omdat uw familie geld heeft en omdat uw ouders in Iran geboren zijn. Na een week in de gevangenis van Sovetashen slaagt uw advocaat erin om u vrij te kopen. U moet zich echter nog steeds beschikbaar houden voor de politie. Later zal uw familie nog eens betalen aan de politie, dit keer om de nog steeds hangende zaak tegen u te sluiten.

In 2010 gaan uw ouders, vanwege uw problemen, naar België en dienen er een asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt echter onontvankelijk verklaard en uw ouders worden gerepatriëerd naar Armenië. Nog in dat jaar wordt u door de politie ondervraagd over een vermeende diefstal in een bibliotheek die u zou gepleegd hebben.

In 2011, drie à vier maanden voor uw vertrek uit Armenië, komt het op straat tot een vechtpartij tussen u en een aantal jongeren; zij hadden uw vriendin beledigd. In september 2011 krijgt u bezoek van iemand van de politie van Hrazdan met de melding dat u zich 's anderendaags nog eens moet melden in verband met de zaak van de vechtpartij. U moet nieuwe verklaringen afleggen omdat de zaak opnieuw geopend is. 's Avonds wordt u door drie onbekende personen bedreigd dat u zich niet mag gaan melden bij de politie. Daarop beslist u onder te duiken; u trekt naar een vriend in Nagorno-Karabach waar u blijft tot uw vertrek uit uw land.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 10 december 2011. Van op de luchthaven van Zvartnots (Yerevan) neemt u een vliegtuig naar Frankrijk, via Tsjechië. De mensen die u begeleiden bij uw reis, nemen na uw aankomst in Frankrijk de documenten in beslag die u bij zich heeft. U verblijft een jaar in Frankrijk bij deze mensen. Op 20 november 2012 gaat u van Frankrijk naar België en vraagt 's anderendaags asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, vier originele diploma's, uw origineel werkboekje, uw origineel rijbewijs, uw origineel militair boekje en een origineel attest van de politie van Hrazdan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat u in Armenië niet in vrijheid zal kunnen leven wegens de relatie die u heeft met uw nicht. Bovendien vreest u dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land opnieuw zal betrokken worden bij de eerder tegen u aangespannen valse rechtszaak; daarbij werd u al tot een gevangenisstraf veroordeeld wegens uw vermeende betrokkenheid bij een vechtpartij (CGVS p. 10). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de **problemen die u met de autoriteiten van uw land** heeft meegemaakt (waarbij u onterecht werd beschuldigd van deelname aan de vechtpartij in Hrazdan), is het Commissariaat-generaal van oordeel dat deze ongeloofwaardig zijn.

Om te beginnen legt u incoherente verklaringen af over de vechtpartij in Hrazdan tussen uw vrienden en een andere groep jongens, i.e. de gebeurtenis waarvan uw vriend M. A. u valselijk beschuldigde erbij betrokken geweest te zijn en waardoor uw problemen met de politie en het gerecht begonnen zouden zijn. Zo verklaart u op de vraag wie er bij het gevecht betrokken was dat u dat concreet niet weet. Meteen daarna verklaart u dat er vijf van uw vrienden bij het gevecht betrokken waren en geeft u de namen A. D., G. H., V. en B. (de familienamen van deze laatste twee weet u opvallend genoeg niet); u verklaart hierbij zich de vijfde vriend niet te herinneren. Pas als u gevraagd wordt of M. er zelf ook bij was, bevestigt u dit. Daarop verklaart u nogmaals dat er in totaal vijf vrienden bij betrokken waren (nl. M. en vier anderen) (CGVS p. 13-14). Daarnaast verklaart u ook dat de tegenpartij van de vechtpartij bestond uit ene Y. P. (met deze jongen had uw vriend M. immers een woordenwisseling gehad) en zijn vrienden. Over P. verklaart u aanvankelijk dat hij een voor jullie onbekende uit Yerevan is, en kort daarna dat hij van Hrazdan is (CGVS p. 14). Als u hiermee geconfronteerd wordt, herhaalt u nogmaals dat hij uit Hrazdan komt. Het louter herhalen van één van twee tegenstrijdige versies van de feiten kan echter nooit een afdoende verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid. Welnu, als u effectief onterecht werd aangeduid als deelnemer aan dit gevecht en daardoor uw problemen met de autoriteiten begonnen, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u de (volledige) namen weet van al uw vrienden die wel bij het gevecht betrokken waren (te meer als die vermeld worden in het document dat u

hieromtrent neerlegt, zie document 7) en gelijklopende verklaringen aflegt over waar de tegenstander P. vandaan komt. Dit is hier niet het geval.

Nog in verband met deze vechtpartij verklaart u dat de politie u er valselyk van beschuldigde eraan deelgenomen te hebben enerzijds door toedoen van uw vriend M. die op dat moment aan de politieschool studeerde en anderzijds wegens het financiële aspect (CGVS p. 15). Over M. verklaart u dat hij u erin luisde omdat hij zichzelf wou bewijzen tegenover de politie. Hiermee bedoelt u dat M. enkel bij de politie mocht beginnen werken als hij zich bewees: volgens u bestaat er een niet-officieel principe bij het politiekorps dat als je bij een eenheid wil behoren, je buiten de lijntjes moet kleuren of iets doen wat niet mag; als een zuiver iemand kan je niet toetreden, er moet ergens in je verleden een zwarte plek zijn zoals u het omschrijft. U vergelijkt dit met Hollywoodfilms en zegt dat eigenlijk enkel gangsters bij de politie in dienst worden genomen (CGVS p. 13, p. 15, p. 17). Niet alleen is het bijzonder opmerkelijk dat M. precies u zou kiezen om erin te luizen (hij was naar eigen zeggen immers uw beste vriend, CGVS p. 13), het Commissariaat-generaal vraagt zich ook af wat de Armeense ordehandhavers (i.c. de politie) te winnen zouden hebben bij het hanteren van een niet-officieel principe om enkel criminelen in dienst te nemen. Als u dit opgemerkt wordt, verklaart u 'dat zijn goede criminelen. Niemand kan hen dan oppakken' (CGVS p. 17). Dit vormt echter een weinig overtuigende verklaring. Daarbij komt nog het volgende. U verklaart dat u M. na april 2009 (i.e. na het gevecht en uw vasthouding) nog gezien heeft, maar u heeft nagelaten om hem aan te spreken over het feit waarom hij u erin geluisd zou hebben (CGVS p. 18). Dit is uiterst opmerkelijk. Van iemand die door toedoen van zijn naar eigen zeggen beste vriend problemen krijgt met de autoriteiten van zijn land, kan toch verwacht worden dat hij zich de moeite getroost om die beste vriend daarover om uitleg te vragen. Met het financiële aspect bedoelt u dat de autoriteiten omwille van u losgeld of smeergeld konden opstrijken van uw rijke familie. Zo zou er voor u twee keer betaald geweest zijn. Eerst werd er via uw advocaat (wiens naam u vreemd genoeg niet weet) 3000 dollar betaald aan de politie en de rechter om de strafmaatregel tegen u te wijzigen. Hoe, waar, wanneer, in welke omstandigheden die betaling precies gebeurd zou zijn en wie er exact bij betrokken was, kan u echter niet zeggen (CGVS p. 16-17). Later betaalden uw ouders nog eens 3000 dollar aan de politie om de strafzaak te laten afsluiten die ondertussen tegen u geopend was, maar ook hierover weet u geen verdere details. Welnu, als de autoriteiten van uw land effectief uit waren op het geld van uw familie en daardoor een valse strafzaak tegen u begonnen, kan van u toch verwacht worden dat u omtrent deze betalingen meer details weet en op zijn minst weet hoe uw advocaat heette die de eerste betaling zou uitgevoerd hebben. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u niet kan aangeven waarom uw ouders de tweede keer aan de politie betaalden, hoewel het dan toch ging om een gerechtelijke aangelegenheid (nl. een strafzaak bij de rechtbank van eerste aanleg in Hrazdan).

U verklaart dat er na een week detentie in het politiekantoor van Hrazdan een rechtszitting was (CGVS p. 13, p. 18-19) waarbij beslist werd dat u nog een maand moest vastgehouden worden in de gevangenis van Sovetashen (CGVS p. 16-17). U staft deze verklaringen met een document van inbeschuldigingstelling (document 7). Ook aan deze verklaringen kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten. Eerst en vooral heeft het CGVS gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van het document dat u neerlegt. Het stuk vertoont vormelijke gebreken. Zo ontbreken een stempel en voorgedrukte hoofding van de instantie die het uitgaf. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (i.c. de politie van Hrazdan). Daarnaast legt u een aantal opvallende en incoherente verklaringen af over dit document. Zo verklaart u dat u volgens deze beslissing één maand arrest kreeg (in de gevangenis van Sovetashen) en dat u hiermee zelfs schuldig bevonden werd (CGVS p. 6, p. 16 & p. 18). Dit strookt echter niet met de inhoud van het document waarin enkel staat dat u in beschuldiging gesteld wordt. U verklaart ook dat deze inbeschuldigingstelling gebeurde volgens artikel 251-3 van de Armeense Criminal Code. Ook dit komt niet overeen met het document waarop staat dat u in beschuldiging wordt gesteld volgens artikel 258-3 van de Criminal Code (i.e. hooliganisme, zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Het wetsartikel waarover u spreekt (nl. 251) gaat overigens over inbraak in computersystemen, wat een heel ander onderwerp is dan de beschuldiging die u ten laste werd gelegd. Nog in verband met het besluit van de rechter verklaart u dat iedereen werd vrijgelaten, behalve u en één persoon van de tegenpartij die elk een maand gevangenisstraf kregen. Wie die bewuste andere persoon dan was, weet u vreemd genoeg niet te zeggen (CGVS p. 16). Welnu, als u aan de hand van dit document daadwerkelijk in beschuldiging werd gesteld, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u coherentere verklaringen aflegt over de hierboven vermelde opvallende elementen en dat u daar beter van op de hoogte bent. Gecombineerd met de vormelijke gebreken van dit document en de eerder aangehaalde onaannemelijkheden in uw asielrelaas (zie boven), dient geconcludeerd dat dit document uw verklaringen geen kracht kan bijzetten. Nog in

verband met deze gerechtelijke procedure tegen u vindt het Commissariaat-generaal het heel opvallend dat u geen verdere (wettelijke) stappen ondernomen heeft tegen uw veroordeling hoewel u verklaarde over verschillende bewijzen en een sluitend alibi te beschikken en een beroep kon doen op de diensten van een advocaat (CGVS p. 17-18 & p. 19).

Daarnaast verklaart u dat u nog problemen ondervond met de politie, zelfs nadat u in april 2009 gevangen zou hebben gezeten en vrijgekocht zijn (wat echter reeds ongeloofwaardig bevonden werd, zoals hierboven aangetoond). Zo verklaart u dat u van de politie in de stad Hrazdan moest blijven en dat u zich moest aanmelden als u door hen opgeroepen werd. In totaal zou dit volgens u twee à drie keer gebeurd zijn, in de zomer van 2009; wanneer in die zomer (waarmee u juni of juli of augustus bedoelt) dat was kan u zich niet meer herinneren (CGVS p. 20). U verklaart ook dat u nog éénmaal (onterecht) werd beschuldigd van een diefstal in een bibliotheek – volgens u omdat de politie er tijdens uw ondervraging voor wou zorgen dat u dingen zou verklaren in uw nadeel. Op de vraag wanneer dit incident plaatsvond, antwoordt u 'in 2010 denk ik' (CGVS p. 21-22). Welnu, als u daadwerkelijk nog zou zijn opgeroepen door de politie en door hen zelfs onterecht beschuldigd zijn van een diefstal, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u concreter kan aangeven wanneer dit gebeurde en er niet zo vaag over blijft zoals nu het geval is; te meer als blijkt dat u over de oorspronkelijke feiten (i.e. de vechtpartij, uw vasthouding, uw veroordeling) wel veel concretere momenten kan opgeven (CGVS p. 13-14 & p. 19). Deze vermeende latere problemen met de politie worden nog ongeloofwaardiger door een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen op het CGVS en op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ verklaart u immers dat u tussen het moment van de tweede betaling om uw zaak te laten sluiten en het moment waarop de politie nog eens bij u thuis langskwam in verband met de zaak over de vechtpartij (i.e. september 2011), nog geregeld werd lastiggevallen door de politie (CGVS vragenlijst 27.11.2012 p. 4 vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u in deze periode nog slechts eenmaal iets meemaakte met de politie, nl. de beschuldiging van de diefstal in de bibliotheek in 2010 (CGVS p. 21-22). Als u daarop gevraagd wordt waarom u op de DVZ dan zei dat u in die periode nog geregeld last had met de politie, verklaart u enkel 'door de spanning' (CGVS p. 23). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verklaringen afleggen in het kader van een asielaanvraag een bepaalde mate van spanning met zich meebrengt, volstaat dit antwoord niet als afdoende verklaring voor deze toch wel opvallende tegenstrijdigheid, waardoor deze nog steeds overeind blijft. Verder verklaart u dat u in september 2011 uiteindelijk nog eens werd opgeroepen door de politie in verband met de vechtpartij; er zou namelijk een herziening van het onderzoek komen. Als u gevraagd wordt waarom er een nieuw onderzoek zou zijn aangezien de zaak in 2009 toch al afgesloten was, verklaart u te denken dat M. misschien een persoonlijk probleem had met de politie maar dat u er eigenlijk geen idee van heeft wat de reden van de herziening zou zijn. U verklaart dat u door de politie van Hrazdan werd opgeroepen om 's anderendaags bij hen nieuwe verklaringen af te leggen over de vechtpartij maar dat u die avond door drie personen op straat gewaarschuwd werd dat u dat beter niet kon doen – wie die personen waren of waarom zij u daarvoor benaderden weet u echter niet (CGVS p. 21 & p. 23). Welnu, als u ruim twee jaar na de vechtpartij hierover nogmaals wordt opgeroepen door de politie (hoewel de zaak al afgesloten was) en hierdoor zelfs benaderd wordt op straat, is het weinig aannemelijk dat u niet zou weten waarom er een herziening zou komen van de zaak en dat u verklaart zich niet verdiept te hebben in wie of wat daar dan belang bij zou hebben (CGVS p. 23).

Over uw problemen met de autoriteiten dient ook nog gewezen te worden op twee merkwaardige vaststellingen. U verklaart dat er bij de eerste keer dat er voor u betaald werd (nl. voor uw vrijlating), door het parket van Kotayk een document werd opgesteld maar dat dat nu bij uw advocaat is (CGVS p. 20). Over de tweede keer dat er voor u betaald werd (nl. voor het laten afsluiten van de zaak), verklaart u dat alle officiële formaliteiten hieromtrent in orde werden gebracht en dat u documenten moest ondertekenen waarbij er 'andere dingen' werden toegevoegd aan het onderzoek (zodat de zaak kon afgesloten worden). Als u gevraagd wordt wat die andere dingen dan waren, is het opmerkelijk dat u enkel antwoordt op een heel algemene en vage manier: 'wijzigingen: dat ik er niet bij was en zo. Hetgene wat ik wettelijk moest bewijzen' (CGVS p. 20-21). Van al deze documenten waarover u spreekt, legt u echter geen enkel begin van bewijs voor. Bovendien verklaart u nu geen nieuws te hebben over de zaak van de vechtpartij (i.e. dé oorzaak van uw problemen met de autoriteiten) en dat u daaromtrent geen navraag heeft gedaan (CGVS p. 24). Dat u heeft nagelaten dit te doen en dat u geen enkel ander begin van bewijs neerlegt dan het politieattest van 27 april 2009 is opmerkelijk, aangezien u toch verklaarde op dit moment nog met verschillende mensen in Armenië contact te onderhouden (CGVS p. 2-3).

Ten slotte wordt de ongeloofwaardigheid van de vechtpartij en uw problemen met de politie nog verder geïllustreerd door uw verklaringen in verband met uw reisroute, nl. de manier waarop u uw land

verlaten heeft. U verklaart dat u Armenië op de gewone, legale manier verliet, meer bepaald vloog u van op de luchthaven van Zvartnots (Yerevan) via Praag naar Parijs. U had op dat moment uw eigen paspoort bij en werd aan de hand daarvan persoonlijk gecontroleerd op uw identiteit. Eerst wilden ze u niet doorlaten maar na enkele telefoons mocht u van de douanemedewerkers op de luchthaven zonder problemen verdergaan (CGVS p. 5 & p. 7-8). Dit is bijzonder opvallend. Als u effectief problemen zou hebben met de autoriteiten van uw land en als u door de politie twee jaar na de vechtpartij zelfs nogmaals opgevorderd zou worden om daarover bijkomende verklaringen af te leggen, is het quasi onmogelijk dat men u zonder problemen zou toelaten het land te verlaten.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen, kan concluderend gesteld worden dat de problemen die u met de autoriteiten van uw land zou hebben gehad beginnend met de vechtpartij (nl. het feit dat u door M. beschuldigd werd van erbij betrokken te zijn omdat hij zich wou bewijzen tegen de politie; dat de politie u vasthield om geld van uw familie los te krijgen; dat u ook gevisieerd werd door de politie omdat uw etnisch Armeense ouders in Iran geboren zijn; en dat u later nog werd opgeroepen door de politie en beschuldigd werd van een diefstal), volledig ongeloofwaardig zijn. Welnu, aangezien hieruit blijkt dat u geen problemen had met de autoriteiten van uw land, is het bijzonder vreemd dat u zich niet tot hen (de politie) gewend heeft in het kader van de **problemen** die u meegemaakt heeft **wegens uw relatie met uw nicht**, wat zich in de persoonlijke en amoureuze sfeer bevindt (meer specifiek de éénmalige vechtpartij drie-vier maanden voor uw vertrek uit Armenië met een aantal jongens uit uw stad die u weliswaar niet kende) (CGVS p. 10 & p. 12).

Nog in verband met de problemen die u wegens uw relatie met uw nicht zou meegemaakt hebben, dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees waardoor u in aanmerking zou komen voor het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut.

Om te beginnen is het CGVS van mening dat de door u aangehaalde problemen hieromtrent onvoldoende zwaarwichtig zijn. Het feit dat u éénmalig betrokken raakte in een vechtpartij op straat met voor u onbekende dorpsgenoten nadat die uw vriendin beledigd hadden (CGVS p. 10, p. 11 & p. 12), kan bezwaarlijk als een daad van (systematische) vervolging gezien worden. Uw bewering dat u als gevolg van uw relatie met uw nicht algemene problemen zou kunnen krijgen in de Armeense maatschappij en met uw ouders en familie in het bijzonder, wordt meteen gerelativeerd door uw eigen opeenvolgende uitspraken. Zo verklaart u aanvankelijk dat iedereen u anders bekeek en dat uw eigen familie u op afstand probeerde te houden door geen dingen meer tegen u te zeggen. Als u daarop gevraagd wordt of het probleem in verband met uw relatie bestond uit het feit dat uw familie geen contact meer met u wilde, wijzigt u uw eerdere verklaring en zegt u dat uw ouders u niet probeerden te mijden maar dat ze wilden dat uw leven een andere wending zou krijgen. Meteen daarop geeft u aan dat men u thuis toch aanvaardde (ondanks uw relatie met uw nicht) aangezien ze u toch niet meden en u nog thuis woonde (CGVS p. 10-11).

Daarnaast verklaart u dat u naar een pastoor ging om een oplossing te vinden voor uw bezorgdheden over uw relatie, maar dat hij zei dat u uw relatie beter opgaf omdat de Kerk dat niet zou aanvaarden. Het CGVS kan hier echter geen geloof aan hechten. U verklaart dat deze pastoor S. heette, maar zijn familienaam weet u niet, evenmin als wanneer u hem opgezocht zou hebben (CGVS p. 11). Als u effectief deze pastoor aangesproken zou hebben over een voor u heel persoonlijk en belangrijk onderwerp (waarvoor u überhaupt uw land zou verlaten hebben), kan toch verwacht worden dat u beter weet hoe deze man heet en wanneer u hem heeft gesproken.

Verder maakt u ook niet aannemelijk dat u in verband met uw relatie met uw nicht niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land in geval van problemen – met hen had u immers geen enkel probleem zoals hierboven reeds omstandig werd aangetoond. Immers, als u gevraagd wordt waarom u niet naar de politie zou kunnen gaan als u problemen zou hebben wegens uw vriendin, verklaart u dat ze 'ook kritisch zullen zijn' en dat niet alles volgens de regels verloopt bij de politie (CGVS p. 12). Echter, aangezien u zich nooit effectief naar de politie heeft begeven, blijkt u deze verklaringen enkel te baseren op uw persoonlijke veronderstellingen waarmee u niet aantoonst dat dit werkelijk het geval zou zijn.

Aanvullend dient gewezen te worden op het volgende. Op 10 december 2011 vloog u van Armenië naar Frankrijk waar u bijna één jaar bent gebleven. Pas op 20 november 2012 bent u van Frankrijk naar België gegaan en heeft er de volgende dag een asielaanvraag gedaan. U verklaart dat u in Frankrijk niets deed en steeds bij de Armeense mensen verbleef die uw reis hadden geregeld. Niet alleen is het bijzonder vreemd dat u niet eens zou weten in welke Franse stad u een jaar heeft verbleven, ook het feit dat u in Frankrijk nooit een asielaanvraag indiende en dat pas een jaar later in

*België deed doet erg de wenkbrauwen fronsen. Als u hierom om uitleg gevraagd wordt, verklaart u dat de documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag (i.e. geboorteakte, diploma's, werkboekje, rijbewijs, militair boekje en politieattest) bij die Armeense mensen waren en dat u wachtte om die te krijgen. Als u erop gewezen wordt dat men ook een asielaanvraag kan indienen zonder die documenten, verklaart u dat u er niet van op de hoogte was dat dat kon (CGVS p. 8-9). Dit argument is echter bijzonder pover ter verklaring waarom u pas een jaar na uw vertrek uit Armenië een asielaanvraag indiende. Uw ouders hadden immers in 2010 al een asielaanvraag ingediend in België, wat u perfect in de mogelijkheid stelt om te weten hoe de asielprocedure in België in elkaar zit (zie onder). Door **dergelijke passiviteit en uw laattijdige asielaanvraag** kunnen vragen gesteld worden bij uw nood aan (internationale) bescherming. Bovendien draagt deze vaststelling andermaal allerm minst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

*Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Armenië. De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw militair boekje bevatten louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw diploma's en uw werkboekje gaan over uw opleiding en uw professionele carrière als zanger maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Het attest van de politie van Hrazdan werd reeds eerder besproken (zie boven). Bijgevolg zijn deze documenten niet in staat de bovenstaande beslissing te wijzigen.*

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vader A. H. (O.V. 6.719.778) en uw moeder K. A. (O.V. 6.719.778) – over wie u verklaarde dat ze ook omwille van uw problemen (met de politie) een asielaanvraag indienden in België maar dat ze nu reeds terug zijn in Armenië (CGVS p. 2-3, p. 9 & p. 21) – door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 9 november 2010 werd overgegaan tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat hun asielaanvraag onontvankelijk werd bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Artikel 48 van de vreemdelingenwet bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het opgeworpen artikel 48/2 van de vreemdelingenwet is niet geschonden is, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst erop dat verzoeker aangaf dat zijn ouders in Iran geboren zijn (gehoorverslag, p. 18). Dit zou voor de politie een manier geweest zijn om verzoeker en diens ouders af te persen. Volgens de verzoekende partij is omtrent dit aspect van verzoekers relaas geen motivatie terug te vinden in de bestreden beslissing, noch werd hierover enige informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit vloeit de schending van de zorgvuldigheidsplicht voort. Verzoekers ouders konden hierdoor geen bescherming verkrijgen van de Armeense autoriteiten. De verzoekende partij verwijst en citeert hiermee samenhangend nog enkele paragrafen uit de Proceduregids van UNHCR (37-38, 41-42 en 196).

De Raad stelt vast dat verzoeker dit inderdaad aangaf, maar dat hij ook verklaarde dat zijn ouders van Armeense origine zijn (gehoorverslag p. 2). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat de commissaris-generaal dit wel onderzocht en hierover verschillende vragen stelde (gehoorverslag p. 18). De Raad meent echter dat de verklaringen van verzoeker bij de gestelde vragen hoegenaamd niet *in concreto* aantonen dat de politie er nog steeds een probleem van maakt dat zij in Iran geboren zijn, hoewel zij reeds 40 jaar in Armenië verblijven. Verzoeker gaf aan na herhaaldelijke aandringen van de interviewer om concreet en duidelijk aan te geven waarom zij problemen zouden kennen dat "*het feit dat ze ons anders bekijken in het gewone leven*" geen probleem is. "*Maar als je problemen krijgt met de*

ordediensten, komt het erop neer dat je geen familieleden hebt die je kunnen beschermen". De Raad is niet overtuigd door verzoekers verklaringen, noch wordt er in het verzoekschrift enige concrete reden gegeven waarom dit gegeven voor problemen kan zorgen.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker op deze vragen – en dit is een algemene vaststelling voor het gehele verhoor – ontwijkende en vage antwoorden formuleerde.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Bovendien kan de verwijzing en citering ervan geen verandering brengen in het feit dat de verzoekende partij heeft nagelaten *in concreto* aan te tonen dat de geboorteplaats van de ouders van verzoeker één van de oorzaken is voor zijn problemen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 februari 2013 op het commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld, noch dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

G. de MOFFARTS